

Божие СЛОВО

ГОДИНА XXXV, БРОЙ 04 (301) • 2025 година ISSN 08615519 цена 0,90 лв. / 0,46 €

ПРИВИЛЕГИЯТА ДА СИ СЛУГА

„Защото е както когато човек, при тръгването си за чужбина, свика своите слуги и им предаде имането си. На един даде пет таланта (монети), на друг два, на друг един, всекому според способността му; и тръгна. Веднага този, който получи петте таланта, отиде и търгува с тях, и спечели още пет таланта. Също и този, който получи двата, спечели още два. А този, който получи единия, отиде, разкопа в земята и скри парите на господаря си.

След дълго време идва господарят на тези слуги и поисква им сметка. И като се приближи този, който бе получил петте таланта, донесе още пет таланта и рече: Господарю, ти ми предаде пет таланта; ето, спечелих още пет. Господарят му рече: **Хубаво, добри и верни слуго!** В малкото си бил верен, над много ще те поставя; влез в радостта на господаря си.

Приблужи се и този, който бе получил двата таланта, и рече: Господарю, ти ми предаде два таланта; ето, спечелих още два таланта. Господарят му рече: **Хубаво, добри и верни слуго!** В малкото си бил верен, над много ще те поставя; влез в радостта на господаря си.

Тогава се приближи този, който бе получил единия талант, и рече: Господарю, аз те знаех, че си строг човек; жънеш, където не си сял, и събираш, където не си пръскал; и като се побоях, отидох и скрих таланта ти в земята; ето, имаш своето. А господарят му в отговор му каза: **Зли и лениви слуго!** Знаел си, че жъна,

където не съм сял, и събирам, където не съм пръскал; ти трябва-ше да внесеш парите ми на банкери-те и когато си дойдеш, щях да взема своето с лихва. Затова, вземете от него таланта и дайте го на този, който има десет талан-та. Защото на всеки, който има, ще се даде, и той ще има в изо-билие; а от този, който няма, от него ще се отнеме и това, което има. А този безполезен слуга хвър-лете във външната тъмнина; там ще бъде плач и скърцане със зъби.“
(Ев. Матей 25:14-30)

„Затова каза: Някой си благо-родник отиде в далечна страна да получи за себе си царска власт и да се върне. И повика десетима от слугите си, и даде им десет мона-си; и рече им: Търгувайте с това, докато дойда. Но неговите граж-дани го мразеха и изпратиха след него посланици да кажат: Не щем този да царува над нас. А като по-лучи царската власт и се върна, заповяда да му повикат онези слу-ги, на които бе дал парите, за да узнае какво са припечелили чрез търгуване. Дойде първият и рече: Господарю, твоята мнаса спечели десет мнаси. И рече му: Хубаво, до-бри слуго! Понеже на твърде мал-кото се показва верен, имай власт над десет града. Дойде и вто-рият и рече: Господарю, твоята мнаса принесе пет мнаси. А рече и на него: Бъди и ти над пет гра-да. Дойде и друг и рече: Господарю, ето твоята мнаса, която пазех скътана в кърпа; защото се боях от тебе, понеже си строг човек; задигаш това, което не си поло-жил, и жънеш, което не си посял. Господарят му каза: Ще те съдя със собствените ти думи, зли слу-го. Знаел си, че съм строг човек, задигам това, което не съм поло-жил, и жъна, което не съм сял; то-гава защо не вложи парите ми в банката, и аз, като си дойдеш, щях да ги прибера с лихвата? И рече на присъстващите: Вземете от него мнасата и дайте я на този, който има десетте мнаси. Рекоха му: Господарю, той има вече десет мнаси! Казвам ви, че на всеки, кой-то има, ще се даде; а от този, кой-то няма, от него ще се отнеме и

Г-р Владимир и Борислава Владимирови

това, което има. А онези мои не-приятели, които не искаха да ца-рувам над тях, доведете ги тука и посетете ги пред мене.“

(Ев. Лука 19:12-27)

Слугуването не е на мода! Никога не е било! А в съвременно-то общество е направо обидно да те нарекат „слуга“. Няма паралел-ка „слугинство“ в специализира-ни училища или университети със специалност „Развитие на робски-те ни качества“. Има училища по „Мениджмънт“ и университетска специалност „Бизнес администра-ция и управление“.

Естествената ни реакция за на-предък в кариерата е не да ставаме все по-отдадени слуги, а все по-ус-пешни мениджъри, които да упра-вляват парите, да делегират задъл-жения и да имат подчинени, чиято роля е да увеличават ресурсите на собственика.

Затова и Притчите в Ев. Матей 25 глава и Ев. Лука 19 глава са точ-но толкова лесни за тълкуване, кол-кото и трудни за изпълнение. Това просто е в разрез с цялата ни кон-цепция за успех. Слугинството не е успех. То е символ на провал.

Интересно е да се отбележи, обаче, че това е единственото запи-сано състояние на похвала от Бога: „Хубаво, добри и верни слуго!“

Ние сме синове (и дъщери), но няма Притча или израз в Новия Завет, където е използвано поощ-рението: „Хубаво, добри и верни си-не!“ Синовничеството е състояние, в което се раждаме, слугинството е състояние, което избираме.

Когато приемем Иисус Христос за Спасител, ние ставаме Божии си-нове и дъщери. „Защото всички сте Божии синове чрез вярата в Иисуса Христа. И ако сте Христови, то сте Авраамово потомство, наследници по обещание.“ (Галатяни 4:26, 29)

„Вижте каква любов ни е дал Отец, да се наречем Божии чада; а такива и сме. Затова светът не по-знава нас, защото Него не позна. Любезни, сега сме Божии чада и още не е станало явно какво ще бъ-дем; но знаем, че когато стане явно, ще бъдем подобни на Него, защото ще Го видим, както е.“ (1 Йоан 3:1-2)

Когато, поставим Христос за Господ в живота си, обаче ние ста-ваме какво?

δοῦλος (дѹлос) – слуги

Гръцки	Основно значение	Допълнителни значения
δοῦλος	роб, слуга, подчинен	напълно зависим, верен, посветен

Никой не иска да бъде „роб“ или „слуга“. Истината е, че само след такъв избор и живот като такива, можем да чуем думите: „Хубаво, добри и верни слуге, влез в радостта на Господаря си!“

В двете Притчи думата „слуга“ не е случайна – става въпрос за човек, на когото е поверена отговорност, и който дължи лоялност и действие от името на своя Господар. Само ако застанем под авторитета на Господаря, можем да бъдем поставени над притежанията, които Той ни дава. Ако слугите бяха живели като независими граждани, никога нямаше да чуят думите: „На малкото си бил верен, над много ще те поставя!“

Не случайно и в двете Притчи има по един слуга, който не се държи като слуга, а като независим и той беше характеризиран от Господаря с класификацията „зъл и безполезен“.

На него не му се остави малкото, което му беше дадено в началото, но му се отне всичко и той беше изгонен от присъствието на Господаря.

Има ли опасност, ние макар и живеещи в дома на Господаря на цялата вселена, наричащи се по презумпция Божии слуги, поставяйки го с думите си като Господ в живота си, всъщност с делата си ние да живеем в тих бунт и непокорство? Вероятно да! Иначе нямаше да има смисъл от предупреждението на нашия Господ Исус в Ев. Матей 7:21: „Не всеки, който Ми

казва: Господи! Господи! ще влезе в Небесното царство, но който върши волята на Отца Ми, Който е на небесата.“

Не са случайни високите титли, с които се характеризират апостолите, написали Новозаветните послания: Яков, Петър, Йоан и Павел: „Яков, слуга на Бога и на Господа Исуса Христа, до дванадесетте разпръснати племена, поздрав.“

(Яков 1:1)

„Симон Петър, слуга и апостол Исус Христов, на вас, които чрез правдата на нашия Бог и Спасител Исус Христос сте получили еднаква с нас скъпоценна вяра.“ „Павел и Тимотей, слуги Исус Христови, до всички в Христа Исуса светии, които са във Филипи, заедно с епископите и дяконите.“ (Филипяни 1:1)

„Откровение от Исуса Христа, което Му даде Бог, за да покаже на слугите Си онова, което има скоро да стане; а Христос прати, та го откри чрез ангела Си на Своя слуга Йоан.“ (Откр. ап. Йоан 1:1)

Мислите ли, че апостолите Петър, Йоан, Яков, които бяха преки свидетели на живота и възкресението на Господа, както и Павел, който обърна езическия свят не са били наясно, че са Божии синове?

Наясно са били и преди малко прочетохме пасажи, които доказват ясното им разбиране, за позицията която са наследили в Христос – синове. Те, обаче, се обръщат в Посланията си в позицията, която са избрали лично, за да покажат покорството си на Бога – „слуги“.

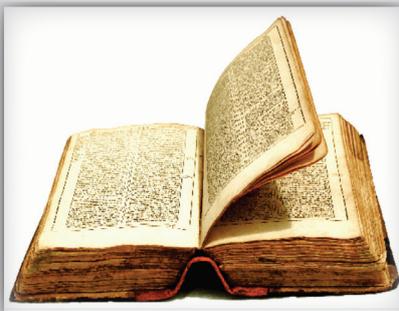
Дали служението е апостол (Човек, който е изпратен с определена мисия, с пълномощие да действа от името на този, който го изпраща.), дали е пророк, дали е пастор, евангелизатор, библейски учител, хвалител, разпоредител, детски учител, част от медия екипа или от екипа за хигиена, всеки трябва да има в себе си дух на слуга, за да се оприличи на най-великия пример, който следваме.

„Имайте в себе си същия Дух, който е имал и Исус Христос; Който, както беше в Божия образ, пак не счете, че трябва твърдо да държи равенство с Бога, но се откажа от всичко, като прие образ на слуга и стана подобен на човеците; и като прие човешки образ, смири Себе Си и стана послушен до смърт, даже смърт на кръст. Затова и Бог Го превъзвиши и Му подари име, което е над всяко друго име; така че в името на Исуса да се преклони всяко коляно от небесните и земните, и подземните същества, и всеки език да изповяда, че Исус Христос е Господ, за слава на Бога Отца.“ (Филипяни 2:5-11)

Не външният израз на служението, а отношението на сърцето е това, което Бог оценява. Нека ценим високо привилегията да сме слуги, защото така се оприличаваме на Сина: „Защото наистина Човешкият Син не дойде, за да Му служат, но да служи и да даде живота Си откуп за мнозина.“ (Ев. Марка 10:45)

Г-р Владимир Владимиров

СТЕЧЕЛЕНЕ
ВАШИТЕ ДЕЦА,
СЕМЕЙСТВА,
РОДНИНИ
ЗА
ИСУС
ХРИСТОС!

ОТЧЕ НАШ

Отче наш, Който си на небесата, да се свети Твоето име;

Да дойде Твоето царство; да бъде Твоята воля, както на небото, така и на земята;

Дай ни днес ежедневния хляб; И прости ни дълговете, както и ние прощаваме на нашите длъжници;

И не ни въвеждай в изкушение, но избави ни от лукавия; защото царството е Твое, и силата и славата, до вековете. Амин.

(Ев. Матей 6:9-13)

Мисия в Северна Македония ЖЕНСКА КОНФЕРЕНЦИЯ

Получихме покана да участваме в Женска конференция, която се проведе на 19 юли 2025 г. в град Велес, Северна Македония.

Пътувахме малък екип от църквата „Дом на радост“. Пристигнахме в град Велес и бяхме настанени в сградата на църквата, която има чудесна база с място за спане. Събитието беше организирано в близост с хотел и се събраха над 100 жени от цяла Северна Македония. От градове и села бяха извозени с микробуси и коли до мястото на Конференцията. Много голяма част от тези жени за пръв път присъстваха на християнско събиране. Имаше живеещи в села мюсюлманки. Те за първи път бяха сред нас. Конференцията се проведе от сутринта до следобед. Имаше различни сесии, в някои се молихме за изцеления и Бог се прослави и физически изцели няколко жени. Чувстваше се силно помазание чрез Светия Дух.

След съботния ден останахме във Велес да пренощуваме. В неделя трябваше да послужим в две църкви, в град Велес и в гр. Делчево, който е на пътя към България, в близост до границата.

Във Велес бяхме заедно на служение с екипа на пастор Джими. Това е Богослужение-подготовка, в която се събират всички заедно. После всеки служител тръгва с екип на мисия в различни градове и села.

След като свършихме Богослужението тръгнахме с малък екип към гр. Делчево. Там църквата е малка. Намира се точно в центъра на града срещу Пицарията. Дойдоха новоповярвали християни. Послужихме с песни и слово от Библията.

Слава на Бога, Който отново се прослави с изцеления на хора! Благославяме в Името на Господ Исус нашите братя и сестри в Северна Македония.

Много често си говорим за герои на вярата, говорим си за покорство. Знаем в много ситуации, че трябва да се покорим на Бог, защото има по-велик замисъл от нашия. Но като че ли го изповядваме повече на теория, отколкото на практика. Но знаете ли, непокорството може да се превърне в крадеца на твоето благословение и Неговото благоволение върху твоя живот. Тъй като всичко, което се говори, трябва да бъде базирано на Библията, ще искам да разгледаме пример за герой от Библията, който загуби своето благословение. Важно е да се отбележи и това, че отново непокорството е резултат на по-дълъг процес.

Процесът, който води до непокорство:

В живота си ние, хората, имаме тенденция да сме на настроения, на възходи и падения, както във физическия си живот, така и в духовния. Например имал си изключителна седмица на работа. Докосваш се до нещо и то просто се случва. Когато бях бръснар имаше такива моменти, в които само докосвам главата с машинката и прическата сама се прави. Обаче идва и следващата седмица и каквото и да докоснеш, сякаш нарочно да се опитваш, няма да е толкова зле.

Друг пример може да са взаимоотношенията ни с хората. Един месец с жена ти се разбираш прекрасно, в следващия сякаш говори на чужд език и ти грам не я разбираш, но усещаш, че дори те обижда на този чужд език.

Но има баланс и ред в природата.

Господ е създал баланса и реда и толкова уникално е създадено нашето тяло! Когато настинеш първо, кръвоносните съдове се разширяват, за да позволят на борещите се с инфекцията бели кръвни клетки да стигнат до мястото, където е вирусът. Когато съдовете се разширят, това подуване може да накара носа и дихателните пътища да се запушат или да болят.

Белите кръвни клетки също отделят вещества, за да помогнат в борбата с вируса. Тези вещества могат да причинят възпаление в носа и дихателните пътища. В тях също може да се събере течност, причинявайки хрема и кашлица.

Вижте, всичко работи в някакъв ред, всичко има баланс. Когато балансът е нарушен, тялото ни търси начин да го върне. По същия начин и ние като духовни създания трябва да спазваме и да търсим баланс и ред в нашия духовен живот. Когато твоят духовен човек страда, ти трябва да направиш нещо по въпроса, за да може да бъде отстранен причинителят.

Предполагам, че сте чули изказването „Апетитът идва с яденето“. Е, нещо сходно се случва и с духовността на човек.

Когато говорим за духовност е важно да отбележим, че има различни неща, които могат да хранят нашия духовен апетит. Например много хора избират да задоволяват апетита си с астрология. Интересуват се от зодии, асценденти, позициониране на планетите, небесните тела и т.н. И дори искам да ви кажа, че са по-ревностни за това, което вярват от много християни. Други избират да хранят своя апетит със сребролюбие, с гонене на кариера, с гонене

НЕПОКОРСТВОТО, КРАДЕЦ НА БЛАГОСЛОВЕНИЯ

на слава. Проблемът с това знаете ли какъв е? Проблемът е, че всичко горе-изброено е нещо, което може да те задоволи за много малко. Никога няма да запълни тази празнина, която е предназначена за Господ в твоя живот. Тази празнина е там умишлено и е подтик към всеки един да вкара ред и баланс в живота си чрез едно единствено решение. Да каже „Да“ на Господ. Въпросът, обаче, е, че някой път ние сме много пламенни за Него и решителни и тръгваме супер, имаме възход. Нещата вървят нагоре. Обаче почват разсейващите фактори и почваш да губиш фокус. А загубиш ли фокус, ставаш лесна мишена. Спомнете си как Петър тръгна по водата към Исус.

„А Исус веднага им проговори, казвайки: Дерзайте! Аз съм; не бойте се. И Петър в отговор Му рече: Господи, ако си Ти, кажи ми да дойда при Тебе по водата. А Той рече: Ела. И Петър слезе от ладията, и тръгна по водата да иде при Исуса. Но, като видя вятъра силен, уплаши се и като потъваше, извика, казвайки:

Господи, избави ме! И Исус веднага протегна ръка, хвана го и му рече: Маловерецо, защо се усъмни? И като влязоха в ладията, вятърът утихна.“ (Ев. Матей 14 : 27-32)

За съжаление много често и ние сме така. Почваме супер, вървим от чудо в чудо, ходим по водата, всичко е супер, гледаме право към Исус и изведнъж губим фокуса и баланса и почваме да потъваме. И чак когато водата ни е в устата, чак тогава казваме „Господи, помогни!“ И се връщаме при Него.

Нека ви кажа нещо, Господ е милостив. Той ще те избави, ще ти прости, но си има последици. Особено, когато съвсем съзнателно си непокорен. Да кажем, че при Петър дойдоха съмнения и прочие, но искам да разгледаме една случка в Стария Завет.

Помазан, но непокорен

Ще говорим за цар Саул. Ние го гледаме като пример за един лош герой в Библията. Като този ядосаният, обладан цар, който се

страхуваше само да не му бъде отнета властта и се успокояваше само при музиката на Давид. Обаче забравяме ли откъде тръгна Саул? Винаги ли е бил този така лош и непокорен герой?

„След това Самуил каза на Саул: Господ ме изпрати да те помажа за цар над народа Му, над Израил; сега послушай гласа Господен. Така казва Господ на силите: Спомня си оно ва, което стори Амалик на Израил, как му се възпротиви на пътя, когато идеше от Египет. Иди сега и порази Амалик, обречи на изстребление всичко, което има и не го жали; но избий мъж и жена, дете и кърмаче, говедо и овца, камила и осел.

И тъй, Саул събра мъжете и ги преброи в Телаим, и бяха двеста хиляди пешаци израиляни и десет хиляди Юдови мъже. И Саул дойде до един Амаликов град и постави засада в долината. И Саул каза на кенейците: Идете, оттеглете се от амаликчаните, за да не ви изтреба с тях; защото вие постъпвахте с благост към всички израиляни, когато идеха от Египет. И така, кенейците се оттеглиха от амаликчаните. И Саул порази амаликчаните от Хавила до прохода на Сур срещу Египет. И хвана жив царя на амаликчаните Агаг, а изтреби целия народ с меч. Саул, обаче, и воините пощадиха Агаг и най-добрите от овцете и от говедата, и от угоените, и от агнетата, и всичко, което беше добро, и не искаха да ги обречат на изстребление; но всичко, което беше изхабено и нямаше стойност, него изтребиха.

Тогава Господното слово дойде към Самуил: Разкаях се, че поставих Саул за цар, понеже той се отвърна, не Ме следва и не изпълни повеленията Ми. И натъжи се Самуил и вика към Господа цяла нощ.

А на сутринта, като стана Самуил рано, за да посрещне Саул, известиха на Самуил: Саул дойде в Кармил и ето, като си издигна паметник, обърна се, та замина и слезе в Галгал. И когато Самуил дойде при Саул, Саул му каза: Благословен да си от Господа! Изпълних Господната заповед. Но Самуил каза: Какво значи тогава това блеене на овце в ушите ми и това мучене на говеда, което чувам? И Саул отговори: От амаликчаните ги докараха; защото мъжете пощадиха най-добрите от овцете и от говедата, за да принесат жертва на Господа, твоя Бог; а другите обрекохме на изстребление. Тогава Самуил каза на Саул: Почакай и ще ти известя какво ми говори Господ нощес. Саул рече: Казвай. И рече Самуил: Когато ти беше малък в собствените си очи, не стана ли глава на Израилевите племена? Господ те помаза за цар над Израил и Господ те изпрати на път, и каза: Иди и изтреби грешните амаликчани и воювай против тях, докато ги довършиш. Защо не послуша ти Господния глас, а се нахвърли на плячката и стори зло пред Господа?

А Саул каза на Самуил: Да! Послушах Господния глас и тръгнах по пътя, по който Господ ме изпрати, и доведох царя на амаликчаните Агаг, а амаликчаните обрекох на изстребление. Но людето взеха от плячката овце и говеда, най-добрите от обречените неща, за да ги принесат в жертва на Господа, твоя Бог, в Галгал. И рече Самуил: Всеизгарянията и жертвите уг-

дни ли са тъй на Господа, както слушането на Господния глас? Ето, послушанието е по-приемливо от жертвата и покорността - от тлъстината на овни. **Защото непокорството е като греха на чародейството и упорството - като нечестие и идолопоклонничеството.**

Понеже ти отхвърли словото на Господа, то и Той отхвърли тебе да не си цар. Тогава Саул каза на Самуил: Съгреших, защото престъпих Господното повеление и твоите думи, понеже се побоях от народа и послушах неговия глас. Сега прости ми съгрешението и се върни с мене, за да се поклоня на Господа. А Самуил каза на Саул: Няма да се върна с тебе, защото ти отхвърли Господното слово и Господ отхвърли тебе, да не бъдеш цар над Израил. И като се обърна Самуил да си отиде, Саул хвана полата на мантията му и тя се раздра. И рече му Самуил: Господ откъсна днес Израилевото царство от тебе и го даде на един твой ближен, който е по-добър от тебе. Силният Израилев няма да излъже, нито да се разкае; защото Той не е човек, че да се разкайва. А Саул каза: Съгреших, но сега стори ми чест пред старейшините на народа ми и пред Израил и се върни с мене, за да се поклоня на Господа, твоя Бог.

И тъй, Самуил се върна и отиде след Саул; и Саул се поклати на Господа. Тогава каза Самуил: Доведете ми тук царя на амаликчаните Агаг. И Агаг дойде при него предпазливо, защото си казваше: Непременно горчивината от смъртта ще е преминала. А Самуил рече: Както мечът ти е оставял жените без деца, така и твоята майка ще остане без син. И Самуил съсече Агаг пред Господа в Галгал.

Тогава Самуил отиде в Рама, а Саул отиде у дома си в Гавая Саулова. И Самуил не видя повече Саул до деня на смъртта си; обаче Самуил тъгуваше за Саул. И Господ се разкая заедо беше поставил Саул за цар над Израил. “

(I Книга на царете 15:1-35)

МОЛИТВА ЗА СПАСЕНИЕ НА ДУШАТА

Господи Исусе,
покайвам се за
всичките си грехове.
Моля Те, прости ми!
Приемам Те за мой личен
Господ и Спасител.
Благославяй ме, защитавай ме,
направлявай ме в живота
чрез Святия Дух!
Благодаря Ти!
Амин!

Ще прочета отново този стих: „Защото непокорството е като греха на чародейството и упорството - като нечестие и идолопоклонничеството. Понеже ти отхвърли словото на Господа, то и Той отхвърли тебе да не си цар.“

(I Книга на царете 15:23)

Искам да ви попитам, Библията истина ли е? Ако е истина, то това важи ли и до днес? Не е ли страшно да си помислиш, че непокорството е равносилно на чародейство? То става твоят крадец на благословение. Искам да ви кажа, за чародейството се казва следното: „Да не се намира сред тебе, някой, който да прекарва сина си или дъщеря си през огън, никой чародей, астролог, гадател или омайник, никой баяч, запитвач на зли духове, врач или запитвач на мъртвите; защото всеки, който върши тези дела, е омраzen на Господа и заради тези мерзости Господ, твоят Бог, ще прогонва тези народи пред тебе.“ (Второзаконие 8:10-12)

Забележете, навсякъде се пише, че Господ мрази даден грях, само тук се пише, че мрази човека, който се занимава с тези неща. Дали не е алармиращо за нас това, че грехът на непокорството е сравнен именно с този на чародейството?

Нека ви кажа, Господ не иска да е тартор, един несправедлив и лош диктатор, който се радва да ви вижда как се мъчите и не иска да правите нищо, което ви харесва и ви се иска. Не, Той не е такъв. Не знам за вашия Господ, но моят не е такъв. Неговите поръчения и заръки са за моето добро, те са приятни за мене. Те са по-приятни от медена пита в устата, защото са заръки, породени от любов, чрез които моят Господ иска да ме издигне на ново ниво. Иска да съм по-добре от преди. Това значи ли, че като извършвам Неговата воля, задължително ще стана милионер, ще се возя в най-скъпите коли и ще ходя на най-скъпите почивки? Разбира се, че не. Защото Господ знае кое е добро за теб и ние с нашите ограничени човешки мозъци се опитваме да вкараме Господ в нашите разбирания какъв е Той, да се опитаме да Го ограничим до нашата способност да си Го представим. Въпросът е, че това не е възможно. Неизследим е Той.

Да ви кажа ли нещо? Аз за себе си ще говоря. Някой път се опитвам не просто да оправдая непокорството си, а дори да го изкарам, че е Божията воля. До толкова не искаме да поемем отговорност за собствените си действия, че почваме да мажем и да мажем и накрая какво? Господ отново знае къде е истината. Той знае реалните ти мотиви и причините зад непокорството. Нека видим отново този стих: „И Саул отговори: От амаликчаните ги докараха; защото мъжете пощадиха най-добрите от овцете и от говедата, за да принесат жертва на Господа, твоя Бог; а другите обрекохме на изстребление.“ (I Книга на царете 15:15)

Чак жертва от най-доброто! Брей, виж ти, Саул го е измислил вместо Бог. „Той Бог ми заръча да ги изтребя, ама Той не знае, че е по-добре жертва да принеса.“ Според вас, ако не беше дошъл пророк Самуил при Него, щеше ли да се сети за тази така „свята“ жертва? Аз лично не мисля.

Детрониране на Саул, за да дойде Давид

Знаете ли, често ние, когато съгрешим по-чваме с оправдания и мазане на ситуацията. Най-голямата разлика между Саул и Давид, беше, че Давид винаги отиваше на колене и търсеше прошка от Бог и плачеше горко пред Него и се разкайваше искрено. Не случайно той беше наречен „човек по сърцето на Бог“. Дали Саул нямаше качествата? Със сигурност ги имаше, със сигурност Господ не го избра случайно. Въпросът е какво ще направиш, когато Господ дойде и каже „беше непокорен“?

Ще бъдеш ли Саул, който си измисли оправдание и искаше пророкът да се застъпи за

него пред Бога или ще бъдеш Давид, който ще излее своята вина пред Бог и ще каже: „Ето, грешен съм, смили се над мен“?

Когато Давид съгреша с Вирсавее и поръча убийството на Хета Урия, това действие на човек по сърцето на Бога ли беше? Не, обаче дойде при него Натан и му каза: "Ти съгреша и Господ ще те накаже" и Давид си каза: "Леле, наистина какво направих? Боже, моля Те смили се над мен!" От този случай имаме песента „Сърце чисто сътвори в мен“. Това беше молитва, не просто песен, молитва на разкайване.

Истината е, че трябва да позволим на Господ да детронира Саул в нашия живот и да позволим сърцето на цар Давид да бъде в нас.

Защото макар да има последици от греха, то най-страшното би било да загубим своето вечно спасение. Нищо на този свят не си заслужава достатъчно, че да го оставиш да те изкара от покорството ти към Бога и да си изгубиш благословението, а дори и спасението.

Разликата между двамата не беше в това дали се покориха на Божията воля. И двамата не се покориха. Такива сме хората. Въпросът е какво се случва, когато се покориш. Покорството пък отваря врати към много благословения. Това е валидно, това е истината. Когато се покориш, Господ излива своите благословения.

Симеон Владимир

ПАРАДОКСИТЕ В ХРИСТОВОТО ТЯЛО

П-р Емануил Бозов

Парадокс е твърдение, чиято сърцевина е изтъкана от противоречие.

Във всеки парадокс има две постановки, които си противоречат една на друга. Има над 70 парадокса в Божието Слово. Например:

- Силни сме, когато сме слаби; Намирам си живота, когато го изгубим;
- Царуваме, когато служим на другите;
- По-блажено е човек да дава, отколкото да взема;

- Живеем като умираме за себе си;
- Да се радваме в изпитание. По-глукаво нещо може ли някой да измисли? В едно наше събрание млад човек, умен, стана и каза: "Имам една молба. Братя и сестри, молете се за мен Бог да ми дава повече изпитания...". Аз му отвърнах: "Слушай, за да дойдат изпитания не е нужна вяра. Обаче когато дойдат, ще ти е нужна вяра, за да ги преодолееш...".

Божие Слово е истинно. От край до край. Ние не можем да търсим истински противоречия. Библейските парадокси винаги са по двойки, които включват нещо, което ни харесва, и нещо, което не ни харесва. Когато избираме само това, което ни харесва, това довежда до всякакви деформации, ереси и изопачения на Божието Слово.

Всъщност и двете твърдения са верни. Как ще намерим баланса между тях? Има един такъв случай. Сигурно и вие сте чували нещо подобно. На младо семейство вярващи малкото дете умира. Лошо, трагедия. Родителите вярват, че и днес Исус върши чудеса. За определено време детето

стои в хладилна камера и не го погребват. И хора се молят за неговото възкресение. Дават най-доброто от себе си, но детето не оживява. И следва обичайното, детето да се погребне. Близък на семейството, израснал в църквата, е дълбоко разочарован. "Нали Бог е добър. Толкова хора се молиха за детето, а нищо не се случи. Не искам повече да чувам за Библия, за църква, за Бог. Удрям го на живот...".

Преди години в моята ревност, незнание и липса на мъдрост, казвах на Господа: "Ако Ти не ми отговориш по начина, по който аз искам, повече няма да Ти служа...". Разбира се, милостта на Бога е голяма и въпреки всичко е продължил да бъде с мен, за да разбере, че не съм прав.

Затова говоря на духовния човек на всеки един от вас и на себе си. Как да успеем да балансираме между това, което искаме и това, което не искаме, между това, което разбираме и не разбираме? Псалмовецът казва знаменателни думи: "Всичко, което е вътре в мене, ще хвали Господа...". Добре де, ама винаги ли ви идва отвътре да Го хвалите, да издигате ръце в благодарствена молитва? Или има случаи, когато не ви се говори, не искате никой да ви закача, да задава въпроси. Винаги ли в неделя ви се ходи на църква или сте взели волево решение да го направите? Всичко, което е вътре в мене - моето разположение и неразположение, разбиране и неразбиране в крайна сметка ще подчиня това да хваля Господа.

Ако действваме само когато нещо ни идва отвътре, какво ще стане? Вярващи

щяха да се обаждат: "Пасторе, днес не ми идва отвътре да дойда на църква...". Може ли в работата си да се обаждате на началника и да му кажете: "Днес не ми идва отвътре да дойда на работа...". "А на мен не ми идва отвътре да ти дам заплатата...".

Затова волево решение е важно.

В Евангелие от Лука, 2 гл. четем: "Слава на Бога във висините и на земята мир между хората, в които е Неговото благословение. А в Евангелие от Матея, 10:34, са записани думите на Исус: "Да не мислите, че дойдох да донеса мир на земята. Не мир, а меч...".

Ние сме объркани. Кое от двете да изберем - мир или меч. Едното е желано, а другото нежелано. "Не дойдох да съдя света, а да спася света...". Това са думите на Исус, записани в Ев. Йоан, 12 гл., ст. 47. О, това е мехлем. Слава на Бога! Обаче в същото Евангелие, гл. 9, стих 39 Божият Син говори: "За съд дойдох аз на този свят, за да виждат невиждащите, а виждащите да ослепеят...". За съд или не за съд? Осъзнаваме ли това предизвикателство и необходимостта от мъдрост, за да разберем в коя ситуация се отнася едното или другото. Да намерим баланса между двете и успешно и мъдро да преодолеем тези противоречия.

Да размишляваме върху друг парадокс: "Не съдете, за да не бъдете съдени...". (Ев. Матея 7:1) А в 24 стих е обратното: "Не съдете по изглед, а съдете справедливо...". Колко пъти сме чували само едното: "Не съдете...". Има у нас някакъв скрит страх да не съдим, за да не паднем под осъждение на небето. Дори и тогава, когато трябва да съдим справедливо, предпочитаме да мълчим.

Един брат казва: "Да, Библията е Божие Слово. Ама аз гледам много да не чета. Да не се задълбочавам...". И тъй, човекът си прави хитрата сметка, че от този, който малко знае, малко ще се изисква. А който знае много, много ще му се изисква. А аз му обяснявам: "Приятелю, заради тази хитрост ти пак ще отнесеш големите шамари...".

прод. на стр. 8

Смъртта е разкрита като враг. А апостол Павел пише: "Смъртта е придобивка за мен." Как може, не е ли парадокс? Хвалим Бога, разказваме свидетелства, пеем за небето и същевременно не бързаме да отидем там. Не е ли обръквашо?

Друг парадокс: "Мъртви възкресявайте." А в Послание към евреите, гл. 11, стих 35 гласи, че имаше други, които не искаха да бъдат възкресени. Те чакаха едно друго, по-добро възкресение. Какво лошо има във възкресението на Лазар, на сина на вдовицата, на Тавита и на всички други, записани в Новия Завет?

Лошото на първото възкресение е това, че всички тези хора пак умряха.

Но когато сме в Христос, ще бъдем възкресени завинаги и ще царуваме заедно с Него. **Това е по-доброто възкресение.**

В нашата църква имаше един брат - умен, математик, цигулар. Ала се разболя от някаква много лоша форма на рак. За два месеца отслабна много, не можеше да се движи. Цялата църква се молеше усърдно за него. Аз реших да отида да го видя, да го насърча. Не бях чувал човек да говори така: "Брат Емо, кажи на хората да не се молят за мен. Аз искам да си отида." И той наистина отиде при Бога на 52 години.

Ние винаги мислим, че искаме най-доброто. "Боже, излекувай този човек, прослави името Си. Той ще бъде страхотен свидетел за Теб." Ние си мислим, че Бог има нужда да прибави на славата Си. Обаче, тя е константна, не се променя. По-скоро ние се променяме.

"И както е определено на човеци-

те веднъж да умрат, а след това наставка съд." (Посл. Ев. 9:27) А от друга страна са думите на Исус: "Мъртви възкресявайте." Няма ли противоречие между двете? Има. Не можем да приемем само слънчевата страна на живота. Само това, което ни харесва. Лесно е да се радваме, да споделяме радостта и щастието. В радостта всички сме единни, но в болката и скръбта? Някой да е бил скоро на лекар и да му каже: "Докторе, ама не се търпи тази непрекъсната радост. Да ми предпишеш антирадостин."

Обаче да не отидем и в другата крайност. Сами да си търсим болката. Ние знаем, че тя идва независимо на колко си години.

А пророк Амос пише: "Наистина Бог ще открие всичко на своите пророци." Задавам си въпроса: "Всичко ли Бог ще открие на своите пророци. Не! Има скрити неща, които Господ няма да открие на никого. Той няма да сподели с нас всичко, което знае, защото не бихме могли да го понесем с нашия ограничен плътски ум. Спомняте ли си за едно наводнение в щата Тексас, САЩ, когато една от реките за 40 минути вдигна нивото си с 8 метра? И децата от християнски лагер се удавиха. Трагедия!

И си задаваме въпроса: "Нали Бог е добър, защо не откри на някой от пророците какво ще стане с тази река?" Но го направя, не знам защо. И така за много неща.

"Дарбите и служенията са дадени, за да можем всички да постигнем до мъжество на вярата. И да не бъдем вече деца, блъскани и завличани от всеки вятър на

учение чрез човешката заблуда, в лукавство по измамни хитрости."

(Ефесяни 4:14)

Като четем този стих, си мислим, че който е пълен с дарбите и служенията, той непременно е изпълнен с Божията мъдрост. Не винаги. Как е възможно? Говорим за предизвикателство и привидни противоречия.

Да се ръководим от основно правило: Текстът да се разглежда в контекста. В Притчи пише: "Безумният рече в сърцето си: Няма Бог." Извадете от текста - Безумният рече в сърцето си. Какво става: Ами в Библията пише, че няма Бог! "Така че вие не оставате назад в никаква дарба, като чакате явлението на нашия Господ Исус Христос." (I Коринтяни 1:7)

Страхотна оценка! Обаче в гл. 3 четем за същите хора: "И аз, братя, не можах да ви говоря като на духовни, а като на плътски, като на младенци в Христа. С мляко ви храних, не с твърда храна, защото още не можете да я приемете. А и сега още не можете." Това същите хора ли са? Да, апостол Павел ги определя като плътски, а не духовни. А нали действат с дарбите? Значи има някакво изоставане, някакво неразбиране на духовните неща.

Някои казват: "В Откровение на Йоан чета, че улиците на небето са златни. Да, ама златото на небето не ми трябва. Какво ще го правя? То ми трябва на земята. Представям си, недей си Боже да има къртене на златни павета. Ето този земен начин на мислене. Спомняме ли си, че веднъж дори апостолите попитаха: "Господи, ние Те последвахме. Какво ще получим?"

Парадоксите са изпълнение на пророческо слово.

"Ето, това Детенце е поставено за падането и за ставането на мнозина в Израел и за белег, против който ще се говори." (Ев. Лука 2:34)

Как става падането? Когато до ухото ти достигнат неприемливи, нежелани за слушане неща, свързани с жертва. "Това не искам да го слушам. Ще сменя църквата. В София има бол църкви."

"И тъй мнозина от учениците като чува това, рекоха: Тежко е това учение; Кой може да го слуша?" (Деян. апостоли, 6 гл.) Те чува това учение на Господа Исуса. Спънаха се и паднаха като престанаха да Го следват. Други обаче казаха: "Господи, при кого да отидем? Само при Теб има думи на вечен живот." Те станаха и се изправиха. Само когато приемем положителното и отрицателното в един парадокс, можем да кажем: "Господи, при кого да отидем? Само при Теб има думи на вечен живот."

Парадоксите заострят нашето внимание. Те изкарват на преден план духовни истини, които не бихме разбрали, ако нямаше това привидно противоречие. Те разкриват до каква степен сме пораснали в нашето духовно посвещение.

ДЕТСКА СЕДМИЦА

"НАДЕЖДА ЗА ДЕЦАТА НА БЪЛГАРИЯ" е събитие, което се проведе в София в края на лятото, от 25 до 29 август 2025 г. в продължение на 5 дни, от понеделник до петък, по 2 часа дневно.

Всяка сутрин имаше 7 програми на различни места в София и в близост до града и 7 програми при вечер. Мероприятието беше организирано от **Фондация СЕД** и целта беше Благата вест да достигне до деца и техните родители.

За първи път Програмата се проведе на територията на столицата с участието на 14 църкви. Материалите и обучените служители бяха осигурени от Фондация СЕД. Приветствахме децата в двора на църквата „Дом на радост“.

Освен служители на СЕД участваха доброволци – учителки от Неделното училище, младежи и тийнейджъри, които се грижеха за децата. Помагаха в програмата, подготвяха храна и обгрижваха индивидуално всяко дете.

Вътре в църквата в Люлин направихме украса, надписи. Използвахме плакат-покана, както и индивидуални покани, с които канихме хората да дойдат и доведат децата си.

Всеки ден участваха деца, които за първи път влязоха в Божия дом. Част от новите деца продължиха да идват в поредни дни. Също така, единия ден откликна на поканата майка на деца от Сирия, които с голям интерес участваха в програ-

мата. Целият квартал сякаш се раздвижи и всички виждаха, че това е прекрасен празник за децата.

С общи усилия и посвещение успяхме да направим програма, с която достигнахме деца и родители извън християнските общности.

Вярваме, че това е началото на нещо по-голямо, което води до дълбоко осъзнаване за важноста да се отделят време и ресурси за благовестието.

"Затова възлюбени мои братя, бъдете твърди, непоколебими и преизобилвайте всякога в Господното дело, понеже знаете, че в Господа трудът ви не е празен."
(1 Коринтяни 15:58)

Соб. инф.

На война като на война

Живеем във време, когато липсата на мир е повсеместна. Няма мир в семействата, на работа, по пътищата, в политиката... По света се избиват хиляди в безсмислени кръвопролитни войни.

Причините за всичко това могат да се търсят в различни посоки, но липсата на мир в материалния свят е следствие на продължаваща война в духовния свят. Това е борба между силите на злото и доброто, между тъмните сили на дявола и служителите на Божията светлина. Някои християни дават погрешни обещания на новоповярвалите: „Ако повярвате в Бога, всичко в живота ви ще бъде наред“. Истината е, че след спасението си всеки вяр-

ващ започва война. С всеки спасен, дяволът губи територии и се стреми всячески да си ги върне.

„Защото нашата борба не е срещу кръв и плът, но срещу началствата, срещу властите, срещу духовните сили на нечестие в небесните места.“ (Ефесяни 6:12)

„Затова вземете Божието всеоръжие, за да можете да противостоите в злия ден, и, като надвиете на всичко, да устоите.“ Това е война за човешката душа. За тази си цел дяволът има методи и средства.

„Бъдете будни и трезвени, защото вашият противник, дяволът, като рекаещ лъв търси кого да погълне.“ (1 Петрово 3:8)

Тази война бе започната от Иисус. „А Иисус, пълен със Светия Дух, след като се върна от Йордан, беше воден от Духа из пустинята в продължение на четиридесет дни, където беше изкушаван от дявола. И не яде нищо през тези дни. И когато те свършиха, Той огладня. И дяволът Му каза: Ако си Божият Син, заповядай на тези камъни да станат хляб. Но Иисус му отговори: Писано е: Не само с хляб ще живее човек, а с всяко Божие слово.“

Тогава Го заведе в Ерусалим, постави Го на крилото на храма и Му каза: Ако си Божият Син, хвърли се оттук долу, защото е писано: „Ще заповяда на ангелите Си за теб, да Те пазят; и на ръце ще Те носят, да не би да удариш в камък крака си. А Иисус в отговор му рече: Казано е: Да не изпитваш Господа, своя Бог.“

„Тогава дяволът Го изведе на една висока планина и като Му показа всичките царства на света в един миг време, Му каза: На Теб ще дам цялата власт и слава на тези царства, защото тя е предадена на мен и аз я давам на когото си искам. И така, ако ми се поклониш, всичко ще бъде Твое. А Иисус в отговор му каза: Писано е: На Господа, твоя Бог, да се покланяш и само на Него да служиш. И като изчерпа всяко изкушение, дяволът се оттегли от Него за известно време.“ (Ев. Лука 4:1-13)

През времето до своята тридесет годишна възраст Иисус бе човек както всички нас, но дойде времето да влезе в изпълнение на **великата мисия**, за която дойде: **привеждане на хора от царството на сатана в Божието царство.**

Велика битка, за която Му бе необходима сила. „Иисус, изпълнен със Святия дух“. Забележете: щом Иисус, Божият Син, се нуждаеше от сила за битката с дявола, то колко

повече всеки един християнин се нуждае от тази сили в предстоящата война!

И битката започна. Иисус премина през всичко, през което преминаваме и ние. **Изпитания и изкушения.** Много християни не правят разлика между тези две понятия, но те са коренно различни.

Различен е техният източник, различна е и целта им.

„Считайте го за голяма радост, братя мои, когато падате в разни изпитания, като знаете, че изпитанието на вашата вяра произвежда твърдост. А твърдостта нека извърши делото си съвършено, за да бъдете съвършени и завършени, без никакъв недостатък.“ (Посл. Яков 1:2, 3)

Да се радваме? Да си в изпитание не е лесно, но за да бъде успешен в боя, войникът трябва да бъде трениран. Именно това е целта на изпитанията. Те ни подготвят и всеки взет изпит ни издига във вярата. Изпитанията се допускат от Бог за да ни усъвършенстват. При тях Бог винаги е в контрол и Той не допуска повече, отколкото можем да носим.

Не е така с **изкушенията**, които са **средство на дявола**. „Никой, който се изкушава, да не казва: Бог ме изкушава, защото Бог не се изкушава от зло и Той никого не изкушава.“ (Посл. Яков 1:13)

Ако изпитанието може да се оприличи на труден, стръмен и каменист път, водещ те към победа, то изкушението е приятна пътека, по която са заложени капани.

Целта е да попаднеш в клопката и да бъдеш унищожен. Често дяволът използва моменти на изпитание, когато ни е най-трудно, за да ни изкушава. На Иисус той каза да превърне камъните в хляб.

Четиридесет дена глад сред каменна пустиня, това е огнено изпитание. Човек се нуждае отчаяно от храна. Дяволът казва: „Няма проблем, заповядай на камъните да станат хляб.“ Това е едно „добро“ решение. Направи го и ще ти стане много добре.

Дяволът и днес прави същото: Ти си в проблем, нямаш пари - много е лесно, открадни! Изпаднал си в

трудна ситуация – излъжи! Страдаш от тежка болест – Прокълни Бог и умри!... В такива случаи е необходима защита на вярата, надеждата и упованието на Бог, но също и познанието и използването на Словото Божие.

„Вземете също шлема на спасението и меча на Духа, който е Божието слово. Иисус каза: Писано е: Не само с хляб ще живее човек...“ (Ефесяни 6:17)

Следващо изкушение: *„На Теб ще дам цялата власт и слава на тези царства, защото тя е предадена на мен и аз я давам на когото си искам.“* Може ли дяволът да благославя? О, да! Ние виждаме около нас много богати, издигнати, знатни хора, на които дяволът е дал много неща. Но въпросът е на каква цена! „Ако ми се поклониш. Ако предадеш душата си на мен за вечността!“ Колко много хора безотговорно и нехайно подписват такъв договор!

И тук в употреба е мечът на Словото: *„А Иисус в отговор му каза: Писано е: На Господа, твоя Бог, да се покланяш и само на Него да служиш.“*

„Тогава Го заведе в Ерусалим, постави Го на крилото на храма и Му каза: Ако си Божият Син, хвърли се оттук долу, защото е писано: Ще заповяда на ангелите Си за теб, да те пазят; и на ръце ще те носят, да не би да удариш в камък крака си.“

О-о, дяволът знае Словото! Това наистина е писано! Да, той може да го използва. И днес той дава отделни стихове от Словото на хора и заблуждава умовете им да създават вредни учения с мисъл, че служат на Бога. Но Словото е ясно и единно и неговото познание ни помага да опитваме всичко и да държим истината. „А Иисус в отговор му рече: Казано е: Да не изпитваш Господа, своя Бог.“

Тук е място да обърнем внимание на **още една разлика - между опитване и изпитване на Бог**. Да опитваш Бог е добро, да изпитваш Бог е грях!

Какво означава да опитваш? Опитваш Бог когато си в нужда или проблем не по твоя воля. На при-

мер, ако движейки се по стръмната пътека се подхлъзнеш и полетиш надолу. Тогава викаш към Него и Той ти отговаря: *„Ангелът Господен обгражда от всички страни онези, които Му се боят, и ги избавя. Вкусете и вижте, че Господ е благ; блажен човекът, който се уповава на Него!“* (Псалм 34:7, 8)

Кога изпитваме Бог? Когато сам съзнателно си създаваш ситуации и проблеми, влизаш в грях и казваш. Да видя дали Бог ще ми помогне. *„Да не изпитвате Господа, своя Бог.“* (Второзаконие 6:16)

Това е заповед от Бог.

И така, „на война, като на война“. Кой е врагът е ясно, боят е страшен, но Христос казва: *„Това ви казах, за да имате в Мен мир. В света имате скръб, но дерзайте: Аз победих света.“*

В тази война не сме сами! Иисус Христос казва: *„Ето Аз съм с вас до свършека!“* Нещо повече: тази битка е Негова, а ние сме част от неговата армия.

„Затова вземете Божието всеоръжие, за да можете да противостоите в злия ден, и, като надвиете на всичко, да устоите. Стойте, прочее, препасани с истина през кръста си и облечени в правдата за бронен нагръдник, и с нозете си обути с готовност чрез благовестието на мира. А освен всичко това, вземете вярата за щит, с който ще можете да угасите всичките огнени стрели на нечестивия; вземете също за шлем спасението и меча на Духа, който е Божието слово; молещи се в Духа на всяко време с всякаква молитва и молба.“

(Ефесяни 6:13-18)

И като такива ще участваме и в победата за която четем в Откровение на Йоан: „И дяволът, който ги мамеше, беше хвърлен в езерото от огън и сяра, където са и звярът, и лъжепророкът; и ще бъдат мъчени денем и нощем в цялата вечност.“

Това е краят на войната, но сега битките продължават. Всички сме на бойното поле. Въпросът е: На чия страна си ти?

МЕЖДУНАРОДНА КОНФЕРЕНЦИЯ

ГОТОВ ЛИ СИ?

П-Р ГЛОРИЯ ФАРДЖАРДО

ДОМ на РАДОСТ

3-5 ОКТОМВРИ

Скъпи приятели, на 3 октомври (петък) 2025 г., от 18:30 ч. започва

МЕЖДУНАРОДНАТА КОНФЕРЕНЦИЯ "ГОТОВ ЛИ СИ?"

Ще има също сесии в събота (04.10) от 18:00 часа и в неделя (05.10) от 11:00 часа.

Гост говорител на Конференцията ще бъде П-р Глория Фарджардо.

Очакваме гости от САЩ, Северна Македония и цяла България.

Заповядайте в Църква „Дом на Радост“, ж.к. Люлин 8, ул. Гоце Делчев 112 (зад магазин Билла).

АБонирайте се!

за 2026 година

Божия църква
„Дом на радост“

с п-р Вл. и Б. Владимирови
Ви канят на Богослужения
в кв. Люлин 8, ул. Гоце Делчев 112
вторник и петък от 18:30 ч.,
неделя от 11:00 ч.

В Баня,
ул. „Св. св. Кирил и Методий“ 16
четвъртък 18:30; неделя 9:30 ч.

АДРЕС НА РЕДАКЦИЯТА:

1320 София Баня
ул. „Св. св. Кирил и Методий“ 16
Тел.: (02) 9973307
e-mail: milchot@yahoo.com
Гл. редактор: Ани Тотева

Банкова сметка в BGN:
Банка ДСК
IBAN: BG63STSA93000020198139
BIC: STSABGSF

Предпечатна подготовка
TEMTO EOOD, www.temto.eu

Вестник Божието Слово

във вашия дом!

КАТАЛОЖЕН НОМЕР 106

Цена: 9,60 лв./ 4,92 €
за една година

- 6 пъти в годината
- 12 страници
- цветно електронно издание
- <http://domnaradost.com/bg/multimedia/newspaper.html>